

З а щ о ?

Джаф и Кляф се казваха две сжседни кучета.

Джаф лежеше пред пжтната врата. Ето вижда той отдалеч, че бяга Кляф. Той се спуща по него.

Кляф вижда, че Джаф го гони и затича още по-силно. Разбира се, и Джаф усилва своя бяг.

Все по-силно и по-силно тичат и двете кучета едно след друго — сжщи фжртуни!

По едно време Кляф, като по-стар, ослаби своя бяг. Видя Джаф, че Кляф не бяга тжй силно, почна и той да тича по-слабо. Вижда Кляф, че Джаф не тича както по-напред, почва и той да тича още по-полека.

Най-после и двете кучета се спират — муцуна до муцуна — и се питат: защо тичаха така?

Как Тошо излекува майка си

Малката Пенка, която едва беше навжршила половина година, плачеше. Защо плачеше, не мога ви каза. Може би и самата тя не знаеше.

„Ах, немога да тжрпя този рев“, каза майката. „Глава ме боли!“

Изведнаж малкия Тошо започна с всички сили да крещи.

Майка му си запуши ушите и го запита: „Защо и ти крещиш?“

„За да не чуваш, как Пенка плаче,“ отговори огорчено Тошо.

„Така ли?“ каза майката, усмихна се и го целуна по челото. „По-добре да я залисаш с нещо смешно — може би тогава ще престане да плаче.“

Тошо се затече и донесе своя палячо. Той почна да го разиграва и в миг Пенка се умжлча.

И на майка му стана по-добре.